

ŽELEZNIČAR

SPLOŠNE ŽELEZ. ORGANIZACIJE ZA JUGOSLAVIJO.

Izhaja vsakega 1. in 15. v mesecu.

Nefrankirana pisma se ne sprejemajo.

Rokopisi se ne vračajo.

Uredništvo

in
Upravništvo

se nahaja v Ljubljani,
Cesarja Jožefa trg št. 10.

Naročnina:

za celo leto . . . K 7 20
za pol leta 3 60
za četrt leta 1 80
Posamezna številka 30 v.

Štev. 17.

V Ljubljani, 1. septembra 1919.

Leto XII.

Naše ujedinjenje.

Že pred meseci započete predpriprave za ujedinjenje naših strokovnih organizacij so v polnem teku in se z vprašanjem bavijo tako naše srbske, kakor hrvatske in slovenske strokovne organizacije. Delo ni lahko in pomislekov je dovolj, kar je pa umevno, če uvažujemo, da tudi naši državniki niso še na jasnem, kako naj se nova država uredi. Za te bi bila stvar sicer popolnoma enostavna, kajti njih kapitalistično-imperialistične žilice se stakajo vse v eno žilo in edino kar jim otežkočuje končen ukrep je dejstvo, da se med prebivalstvom nahaja tudi 1 do 2 % delavstva. To je trd oreh, ki si ga gospodje ne upajo meni nič tebi nič razbiti. Toda pustimo jih in naj si belijo svoje glave kakor jim ljubo, nam je važnejše naše medsebojno razmerje in ureditev tega čim preje. Zapisali smo, da je započeto delo v polnem teku in zato je tudi skrajni čas, da se v javnosti pogovorimo, kako pereče vprašanje tako urediti, da bomo vsi zadovoljni in nam bo prinašalo največ koristi.

Savez Železničara SHS v Zagrebu stopa v javnost in predlaga ujedinjenje vseh železniških, poštinih in transportnih uslužbencev. V to svrhu objavlja načrt pravil, s katerimi se pečamo na drugem mestu, in sočasno sklicuje konferenco v Zagreb, ki bo zborovala dne 28. septembra 1919.

Le kratek čas nas torej še loči od važnega koraka, na podlagi katerega bomo uredili naše bodoče delo. Zato naj v sledečem navedemo naše misli v tozadevnem vprašanju. Da smo za ujedinjenje, o tem ne more biti nikakoršnjega dvoma, ker smo globoko prepričani, da nani tudi sedaj nameravamo ujedinjenje ne bo zadostovalo, temveč da bomo iskali in našli nadaljnih vezi tudi onkraj državnih meja zvesti skupnemu geslu: Proletarci vseh dežel, združite se! O tem torej ne bo prerekanj, pač pa bodo morda različna pota, pe katerih bomo korakali nasproti skupnemu cilju.

Naše mnenje je sledeče:

Sedanja „Splošna železničarska organizacija za Jugoslavijo“ naj se v smislu predloga „Saveza Železničara SHS“ preobrne v „Zvezo železniških in transportnih delavcev za Jugoslavijo“. Ta zveza, ki naj tvori skupno strokovno organizacijo železničarjev, mornarjev, poštinih, telegrafskih in telefonskih uslužbencev, tramvajnih uslužbencev, pilotov in cestno prometnega osebja, naj bo del skupne državne organizacije, katera naj bi bila, v kolikor se tiče slovenskega ozemlja, povsem avtonomna. Ravno tako naj bi bile druge zveze v ostalih krajih države avtonomne in le osrednje vodstvo naj bi bilo skupno. Vsaka pokrajinska zveza naj bi odposlala v osrednje vodstvo, ki naj bi imelo svoj sedež v Zagrebu, po tri zastopnike. Poleg tega naj bi se na sedežu osrednjega vodstva ustanovilo tudi glavno tajništvo zveze. To centralno vodstvo naj bi bilo v neposrednem stiku z osrednjo strokovno komisijo in z mednarodnim strokovnim tajništvom. Napram pokrajinskim zveznim delom bi imelo nalogo nadzorovati organizacijsko delo, po načelu kolikor le možne enotnosti, nadalje zastopati koristi in zahteve skupnosti in dajati smer za skupne akcije.

Pokrajinski deli zveze naj bi opravljali vse organizacijsko, agitacijsko in administrativno delo v svojem področju, upoštevali, prvič določbe skupnih pravil in navodil osrednjega vodstva, drugič pa krajevnih razmer, ki so v državi precej neenake.

Podlaga pokrajinskih zvez, odnosno delov skupne zveze, naj bi bil najrazsežnejši zaupniški sistem, ki bi se uveljavil na ta način, da se organizira vsaka posamezna kategorija v svojem okviru. Vse, po naravi službe skupaj pripadajoče kategorije naj bi tvorile celoto sorodnih strok, katere bi bile končno strnjene v enotni pokrajinski zvezi odnosno v pokrajinskem delu skupne zveze. Podrobno delo naj bi opravljal pri vsaki

kategorijski sekciji glavni zaupnik, kateremu pomagajo po potrebi ostali zaupniki, katerih število je neomejeno in odvisno od števila članov odnosno oddelkov podjetja. Vsi glavni zaupniki ene službene panoge n. pr. železničarji, tvorijo odbor, ki se medsebojno konstituirajo. Vsi predsedniki in podpredsedniki teh zaupniških odborov naj bi tvorili osrednje vodstvo pokrajinskega dela skupne zveze. Sedež pokrajinskega dela skupne zveze naj bi bila Ljubljana, kot naravno središče Slovenije.

Na sedežu pokrajinskega dela skupne zveze naj bi bilo tudi pokrajinsko tajništvo, katerega glavna naloga naj bi bila: 1. vzdržati stalno vez med osrednjim vodstvom in članstvom pokrajinske zveze; 2. voditi in izvrševati vsa organizacijska, agitacijska in administrativna dela v kolikor se tičejo pokrajinskega dela zveze; 3. zbirati in sestavljati statistične podatke; 4. pripadajočim članom v slučaju potrebe nuditi pravne nasvete, odnosno jim poskrbeti pravovarstvo.

Pokrajinsko tajništvo bi moralo slej ko prej ostati v tesni zvezi z ostalimi pokrajinskimi zvezami potom pokrajinske strokovne komisije.

To bi bile v glavnih potezah naše misli o bodoči formi organizacije, toda to je le zunanji okvir. V notranjosti pa bo treba povsem reformirati izobraževalno delo, kateremu se je doslej žal posvečalo premalo pozornosti. Poleg splošne izobrazbe bo treba poskrbeti tudi za temeljito strokovno naobrazbo, katero ravno sedaj potrebujemo kakor še nikoli. Ne po krivdi delavstva, so bila v bivših dobah vsa boljša mesta zasedena po tujcih, kar je v vrstah domačega delavstva porodilo nekako apatijo za vse. Domač delavec je namreč videl in čutil, da pri domačemu podjetniku ni našel nikoli tiste tolerance in tistega spoštovanja kakor tujec. Vsled tega je postal brezbržen ali se vsaj ni dosti brigal zato, da bi se povspel na višji duševni nivo, ker je v naprej vedel, da se to ne bo upoštevalo in da toraj ne bo imel neposredne koristi, če si beli glavo s proučevanjem stvari, ki mu za vsakdanji zaslužek niso bile neobhodno potrebne. Narodnost je bila namreč pri kapitalistu vedno le fraza in fraza postane zpet v tistem trenutku, ko se meje na splošno odpro, toda to nas ne sme ovirati pri delu, ki smo ga spoznali nujno potrebnim in v korist domačega delavca. Izobrazba, še enkrat izobrazba in zopet izobrazba, to mora biti naše geslo. Ker pa vemo, da tudi v novi državi tozadevno ne moremo družega pričakovati, kakor zopet le polovičarsko delo, zato je naša sveta dolžnost, da nastopajočemu rodu nudimo tozadevno vse, kar nam je mogoče in ga pripravimo za neodvrljiv prihodnji konkurenčni boj. Ta cilj bomo dosegli le potom smotrene organizacije, ki mora biti centralizirana, toda vendar priznava toliko samostalnosti, da je v okviru slednje mogoče toliko svobodne kretnje, kakor jo razmere zahtevajo. Zato imamo v zgodovini avstrijskih strokovnih organizacij dovolj primer in iz teh moramo izvajati konsekvence.

Nadalje je treba upoštevati precejšnje jezikovne razlike, ki vladajo v državi, in otežkočujejo enotno delo.

Ker to trdimo, se nam bo predbacivalo, da nismo dovolj narodno zavedni in kdo ve, kaj še vse. Mi pa trdimo: Vse, kar je doslej na svetu, zgodilo se je le s sodelovanjem delavstva, toda, ker v tem vprašanju delavstvo ne more zapostaviti svojih gospodarskih koristi za koristi vzpostavitve enotne jezikovne države, zato smatra drugo vprašanje manj važnim in pozivlja v prvi vrsti kulturne organizacije in delavce, da ugrade pot, po kateri bo tudi delavstvo prišlo do skupnosti. Sodelovalo bo pa že sedaj potom izobraževalnega dela, ki ga bo gojilo v svojih strokovnih organizacijah. Toraj tudi na tem polju ne kaže stroga centralizacija, temveč pričakujemo uspešnejše delo od pokrajinske organizacije, ki ima dokaj avtonomne svobode.

Konečno pa pride še vpoštev naše strokovno časopisje, kateremu pripada jako važen del pri izobraževalnem kakor pri organizacijskem in agitacijskem delu. Skupno glasilo za vse pokrajine in vse panoge, ki naj bi bilo pisano v slovensščini, hrvaščini, srbsščini in še cirilici, si enostavno ne moremo predstavljati. Prav gotovo pa je, da bi tako glasilo ne moglo vršiti stavljenih nalog, ker bi bilo omejeno na prostoru in bi ne bilo zanimivo.

Vsled tega je naše mnenje, da vsaj za naše pokrajine ostane začasno glasilo v slovenskem jeziku in se morda pozneje reformira na ta način, da se izpopolni tako glede obsega kakor tudi vsebine. Sploh smo pa mnenja, da čitva ni nikoli preveč in da denar, ki se izda v to svrhu, nosi bogate obresti. Centralizacija časopisja bo torej morala izostati, če naj se ne otežkoči vse delo.

Sicer smo pa mnenja, da o končnojavni formi naše bodoče organizacije danes sploh ne moremo sklepati, ker nimamo nikakoršnjega jamstva, kako bo končno urejena država izgledala. Vse kar bo, bo le provizorij, in ta naj bo tak, da bomo v danih razmerah lahko z njim računali nam v korist.

14dnevni pregled.

Dogodki v državi se hitro menjavajo in pazno mora slediti, kdor noče zaostati. Kar je bilo včeraj; res in belo, je danes laž in črno in človek, ki si ne zna sam konstruirati jasne slike, se pa vendar interesira za javne dogodilja, ima najlepšo priliko, da postane norec. Početkom minulega meseca je bil še radikalec Protič edini človek, ki bo državo spravil v red, danes je pa najhujši nazadnjak, ki je že davno zaslužil brco. Davidovič se je pojavil na političnem obzorju in temu, da ga posamezne stranke sprejemajo z gotovo rezervo, je bodoči mož, kateremu se pripisuje važna vloga pri vpovstavitvi države.

Socijalisti pred enim mesecem še niso bili v vladi, to se jim je štelo v zlo z ene strani, drugim pa je zopet ugajalo in ker danes stoje v vladi, se mnenje ni nič spremenilo, pač pa so se simpatije preselile z ene strani na drugo in zopet obratno. Naš puščajo ti pojavi hladne, utrjujejo pa naše prepričanje, da delavstvo v kaošu današnjih razmer nima od nikogar nič pričakovati, in je njegova edina naloga množiti svoje vrste, razširjati izobrazbo v istih in se temeljito pripraviti na čas, ko bo po razmerah prisiljeno, moralo vzeti svojo usodo v lastne roke.

Pred mesecem dni se ni nikamor mudilo za ureditev službene pragmatike in gospodje, ki so bili svoj čas od vlade pozvani, da izdelajo osnutek za to velevažno pogodbo — saj družega pragmatika ni — so vzeli stvar iz lahke strani in so nekaj skrpali, kar baje nima glave ne nog. Tistih, za katerih kožo gre, ni nihče vprašal za mnenje. In čemu tudi? Saj smo dediči stare Avstrije, ergo ostanimo pri kopitu, ki smo ga bili vajeni stoletja. Kaj nas briga svetovni preobrat, kaj vsi moderni nazori? Naš železničar je bil in je še vedno suženj, za katerega morajo drugi skrbeti. Saj zato so gospodje na svetu. Zadnjih 14 dni se je pa nekaj spremenilo. Železničarjev se je polastila nekaka nervoznost, ki ima svoj vzrok v raznešeni vesti, da se misli kratkim potom pragmatiko uveljaviti. Človek bi mislil, da bodo prizadeti zavzeli stališče, ki je današnjemu času primerno, toda temu ni tako, nasprotno, zašli so takoj zopet na zavožena avstrijska pota in posvetujejo se v vseh kotih in krajih ter trtiljo drag papir in črnilo in polnijo papirne koše, kakor da so obsedeni. Mislimo, da so v tem velevažnem vprašanju zavzeli edino le socijalistični predstavniki pravo stališče, ko so novi vladi povedali, da se ne bo obravnavalo nikakoršne pragmatike, dokler ne izrečejo neposredno prizadeti svoje mnenje, ker vendar gre edino le za njih kožo. Predpogoj zakonitega uveljavljenja službene pragmatike je, ta-

kojšnjo sklicanje ankete, pri kateri imajo sodelovati vsi v poštevh prihajajoči faktorji, torej v prvi vrsti vse železničarske organizacije skupnega ozemlja. Le plod te ankete bo podlaga zakonu, katerega smatramo najnujnejšim, če naj se vzpostavijo na naših železnicah take razmere, ki nam bodo jamčile reden promet v smislu moderne države. Gotovim krogom, ki so vajeni absolutnega gospodarstva, ta način zakonodaje seveda ne bo ugajal, toda to železničarjev ne bo motilo na jasno začrtani poti, katero so si sami označili v dosegu svojega cilja. Nosovi se bodo vihali, toda to nas ne bo in nas ne sme ovirati, pokazati moramo konečno, da smo dosedanjih običajev, ker so nam škodljivi, do grla siti. Naša organizacija se bo z vprašanjem pečala na svoji konferenci, katero je v to svrhu sklicala za 6. septembra t. l. v Ljubljano. Tam se bo dalo našim delegatom točno določena navodila, katera bodo zastopali na kompetentnem mestu in zato nas ne skrbi usoda službene pragmatike. Naloga organizacije je pa, da z svojo izpopolnitvijo podpre moč železničarskih zaupnikov, katerih stališče v tem slučaju ne bo težko.

Kam tirajo državo?

Pečali smo se, pečamo se in se bomo tudi v bodoče s pojavi, ki se pojavljajo na železnicah naše države in ki so tako pomenljivi, da si štejemo v dolžnost o tem tudi poučiti našo najširšo javnost. Da s tem v prvi vrsti ščitimo lastne interese, je pač samo ob sebi umevno, v drugi vrsti pa čutimo tudi to potrebo zaradi tega, ker se slučajno nahajamo na koščku zemlje, na katerem se baje ustanavlja neka državna forma, katera nas vsekakor zanima. Prometne razmere so v vsaki državi merilo gospodarskega viška, na katerem se dotična država nahaja. Višek prometnih razmer je pa odvisen od vodilnih organov na splošno in v posameznem.

Da so naše prometne razmere v splošnem kakor v notranjosti pod psom in v vsakem oziru nevzdržljive, o tem pač ni dvoma in tozadevno tudi ne pričakujemo od nobene strani ugovora. Logična posledica te konstatacije pa je, da so vodilni možje v tem velevažnem podjetju popolnoma nezmožni, stavljeni naloge tako izvrševati, kakor to razmere zahtevajo. Reklo se bo: Kakor v vseh panogah našega državnega preustroja, je treba tudi tukaj potrpeti. Dobro! Toda tudi vsako potrpljenje ima svoje mere. Deset mesecev je sicer kratka doba, toda če gre za zgodovinske pojave, ki so za življenje narodov najdalekosejšega pomena, potem pač ne kaže čakati toliko časa, da vse propade, temveč je treba poskušati, rešiti vsaj to, kar se še rešiti dá. Rešiti se pa ne da ničesar več, če se tako j ne nadomesti brezvestne, neznačajne parasite z zmožnimi ljudmi, katerim mora biti brezpogojno splošni interes vodilni cilj. Mi nikakor nimamo povoda se ogrevati za tako državno politiko, kakor jo uganjajo danes neodgovorni faktorji, toda ker nas je usoda začasno obsodila živeti v tem krogu in ker želimo prihodnje rodove obvarovati grozot, ki jim prete, zato je naša prokleta dolžnost, da brez ozira odstranimo zaštor, kateri nam skrbno zakriva nezmožnost in lumparijo, ki se za njim skriva. Kar slišimo o prometnih razmerah na Hrvaškem in v Slavoniji, se nam zdi enostavno neverjetno. Če si pa stvar doma nekoliko bližje ogledamo, potem si lahko tudi marsikaj tolmačimo, kar se godi drugje. Seveda nas to, kar vidimo in slišimo, ne more puščati hladnokrvnim in naš stanovski ponos nam nalaga dolžnost, da pokažemo na rakano, katera železniško podjetje v redni vzpostavitvi ovira, jo odnosno naravnost onemogočuje. Glavni vzrok sedanjega položaja je, da so zasedena vsa merodajna mesta z povsem nezmožnimi ljudmi. Znani so nam osebno možje, ki so še v polpretekli dobi zavzemali precej nizka mesta v železniški službi in ki so se prav resno trudili, zahtevam svojih gospodarjev zadostiti. Celo tako so bili disciplinirani, da so proti svojim najglobljejšim čuvstvom izvajali dobljene zapovedi vzlic temu, da bi se dalo marsikaj drugače napraviti. Poznamo gospode prvovrstne narodnjake, ki se niso upali izven službe, še manj pa v službi, izpregovoriti le eno besedo v blagodeječi materinščini, in so bili zadovoljni, če se jim je veledušno dalo prilike, da so denuncirali svoje rodne brate, seveda ne prvovrstne narodnjake, zato ker so se v medsebojnem pogovoru posluževali milega materinega jezika. Klečeplazstvo, hinavščina in denuncijantstvo so bile njih najlepše čednosti in so

vzbujale pri zagriženem, toda značajnem Nemcu le stud in ogorčenje, ter mu vlivale pogum, da je s še večjo brezobzirnostjo vihtel svojo železno pest nad nami. Edino le takim kreaturam se imamo zahvaliti za one bolesti pod tujčevo peto. Prišel je čas poloma. Glej čudo! Petolizniki od včeraj so se tekom par dni prilagodili novim razmeram, odvrkli so od sebe vse, kar jih je teouzež os hkeqo 'knpfay ruopod u oltz srajco in z njo čudadelno moč tiranstva in posužnjevanja. Včerašnji sužnji so postali čez noč prava šiba božja svojih rodnih bratov in denuncijantstvo jim je bilo sredstvo, s katerim so dospeli do tiste lestvice, ki vodi v višje atmosfere. Začela se je gonja in tisti srečni, ki so imeli dovolj razvit organ, so tudi hitro dospeli do zaželenega, čeprav ne zasluženega stolčka. Stolčki so bili zasedeni, toda to ni povzdignilo prometa, nasprotno promet pada in obratne razmere postajajo od dne do dne obupnejše. Vse to vidimo vsi, o vzrokih tega štrahotnega in dalekosežnega pojava se mnenja ne dvoje in vzlic temu ljudstvo in njegovi zastopniki nimajo poguma, pokazati vsiljeni svojati vrat in jo vreči tja, kamor spada — v najgloblje lupoglavske tavnice, kajti kdor brez vse vesti sedi na stolčku javne službe in se ne briga za nič drugega, kakor za svoj lastni jaz, ne spada drugam.

Pa ne samo, da taki brezvestneži sede na merodajnih mestih in s tem onemogočujejo dohod k tistim res zmožnim in poštenim ljudem, razjedajo tudi navzdol ves organizem na tako nečuden način, ki se ne bo dal nikoli popraviti. Ravno vsled hlapčevskih narav današnjih mogotcev je bivša nemška vladajoča klika vsiljevala v naše kraje ljudi, kateri sicer niso bili naše narodnosti, pa vendar pošteni ljudje in pred vsem v svojih strokah so bili dobro podkovani. To so bili takorekoč gonilna sila podjetja in ker se nihče ni brugal za zadostno vzgojo haraščaja, so postali seveda nenadomestljivi. Vse te ljudi so sedanji hipernaduti fanatiki postavili na često, brez pomisleka, kje dobiti nadomestila? In tako stojimo danes pred žalostnim, toda resničnim dejstvom, da v vsej Sloveniji nimamo za železniško službo praktično izvežbanih in uporabljenih uradnikov, v kolikor gre za tehnične in višje administrativne posle, kakor tudi ne poduradnikov in slug v zadostnem številu, da bi lahko vršili težke naloge današnjih in prihajajočih dni. Ta nastali položaj je le posledica brezglavne politike tistih, ki so mislili ob času preobrata, da se dá obrat vzdržati le s tem, če se fanatičnemu kričaču podstavi stolček, na katerem bo konečno vsled svoje neumnosti zmrznil. To dejstvo je kardinalni vzrok naše prometne mizerije, katera ne bo preje zginila, kakor tedaj, kadar jo ljudstvo samo odpravi.

Kdo je kriv?

Pod tem naslovom odgovarja „Jugoslovanski železničar“ v svoji 33. številki na moj članek z istim imenom v „Železničarju“ št. 15. Čudno, v resnici čudno je, kaj ta gospod pisec vse razlaga v svojem odgovoru. Primerja sođr. Kristana, uredniku „Baklje“ in Bog si ga vedi kaj še vse. Govori o stvari, ki v mojem članku niti omenjena ni.

Gospodje, zakaj pa ne daste točnega odgovora v Vašem listu? Kaj li, nekaj bo menda že res, kakor sem rekel, da je „Zveza“ podpirana čisto gotovo od ravnateljstva ali ministrstva, da dela razkol med delavstvom. Čudno, kaj ne, sodrugl, to je gospod pisec spregledal, da ni dal nobenega odgovora. Je pač tako gospodje, kaj ne, bolje je pač, da se takšen članek kar spregleda, saj ni potreba, da bi se mučili in iskali odgovora. To bo menda zopet res, da vodijo Zvezo samo višji uradniki ker vendar čitamo vedno, višji revident predsednik t. d. Seveda nekaj navadnih uslužbencev morate imeti zraven, da lepše izgleda, ker drugače bi Vas že tako ne bilo. Te uslužbence imate za svoje kimavce, no saj ste jih lahko naučili, saj to Vi dobro znate.

Pravite, da se mi rdečkarji lahko od Vas naučimo, kaj je demokracija. Hvala Vam lepa gospodje, to, kar Vi znate, tega mi ne maramo, smo nasprotniki in celo zagrizeni nasprotniki batin, vislie, krogel, zopora in persekucij. To pústimo Vam, ker je to Vaša iznajdba, take Vaše demokracije se mi ne bomo učili, še manj pa Vas pri Vašem krvniškem delu podpirali. Nehajte z Vašim gnjusnim delom, opustite persekucije in delajte pošteno, kakor delamo mi.

Pravite, da smo zglihali za nabavni prispevek na 500 kron. Gospodje, kdo pa je kriv, da

niti tistih bornih 500 kron ne dobimo, ali ne Vi gospodje pri Zvezi? Gospodje, delajte v resnici na to, da bomo kaj dobili, ne pa takv, kot delate Vi, ki prinašate v vsaki Vaši številki resolucije z zahtevami. Oh Bogme, pa te resolucije so samo v Vašem listu, niso še našle pota iz Vašega brloga, da bi prišle na javno mesto, tja kamor spadajo. Hivaležni bi Vam bili tudi mi, če bi res kaj naredili za železničarje, ali kaj pomaga, ker ste bili, ste in boste vedno le za Vaše nikdar polne malhe.

Gospodje, toliko za danes, morda drugič kaj več, ker Vaših grehov je veliko, tako veliko, da jih enkrat ni mogoče vse pregledati.

Sodrugl, Vi pa pridno na delo, da se napravi konec hudobnim persekucijam in drugim zlobnim nakanom, ki jih uganjajo Zvezarji zoper nas zavedne uslužbenca. Opazovalec.

Na razburkanem morju.

Kadar bo pisal historik zgodovino naše dobe, bo pisal, da je ni bilo revolucionarnejše in zamotanejša doba nad to, v kateri sedaj mi živimo. Niti doba velike francoske revolucije z svojo zgodovinsko važnostjo se ne more primerjati sedanjim svetovnim dogodkom, v katerih začetek narodi srednje Evrope vstopajo. Ako je francoska revolucija izpremenila takratni plemiško-agrarni red v novi, revežu enako neprijazni red (liberalno-buržoazni), torej kažejo vsi znaki sedanje zgodovinske dobe, da se k tej velikanski borbi pripravljati dve močni smeri; kapitalistična, ki je zakonski otrok meščanskega liberalizma, in socialistična smer, ki deluje na razbitje zasebno kapitalističnega reda. Slednja hoče spraviti na prestol ne samo politično, temveč tudi socialno enakopravnost, brez katere je politična enakopravnost samo navadna goljuflja, zagrešena nad delavskim ljudstvom. To je kratka, toda ojštra karakteristika naše dobe in to mora ipeti pred očmi vsak železniški uslužbenec, ki se hoče v tej današnji zmešnjavi natančneje orientirati in s svojimi očmi srečnejše dneve dočakati. Mednarodni razredni socializem je s svojim naravnim zgodovinskim razvojem pokrtil celi svet z rdečim plaščem. Tista gigantska ideja koraka proti kapitalističnim utrdbam z neukrotljivo močjo, izhajajočo iz milijonov in milijonov sre zaslužjenih delavcev, ki ne spoznavajo samo s svojim čuvstvom, temveč tudi z razmeram, da je prišel čas, ko morajo zaključiti račune z vsemi kapitalističnimi lopovi, ki so, bodisi pod narodnim, verskim ali drugim geslom izkoriščali delavno moč človeka. Vsi stebri kapitalistične družbe se pod mogočnimi udarci socializma rušijo. Prestoli monarhov padajo, celi svet se maje v svojih temeljih, kajti le na razvalinah kapitalizma bo mogoče sezidati novo, pošteno organizirano bodočnost ljudstva. Kapitalistična družba vporablja seveda vsa sredstva, da bi se rešila. Najtrdnjšo oporo ima v ljudstvu — bolje rečeno v nevednosti ljudske duše. Zakaj bi imeli kapitalisti denar, ako bi vsaj del svojega kapitala ne uporabljali v nakup sredstev, s katerimi vzdržujejo nevednost v dušah delavcev, korumpirajo javno mnenje, podkupujejo nerazsodne ljudi in sejejo razdor v delavstvu samem? Kapitalisti dobro vedo, da tiči njih rešitev edino le v nevednosti proletarskih mas. Popolnoma prav računajo s starim izrekom: „Kjer se dva tepeta, tretji korist ima!“ V tem stadiju razrednega boja se nahajamo tudi mi — jugoslovanski železničarji, in se z ozirom na važnosti železnic ne čudimo, če tišči kapitalizem vedno med naš svoje kremplje, saj je to za njega življenjski predpogoj. Kapitalizem mora udreti v vse stroke ljudskega dela, kajti v njegovem interesu je, da delavec ne spozna njegovo podlo igro. Ako pa so železnice za državo tako važen faktor, je torej naravno, da meščanstvo, ki noče izpremembe v njemu prijaznem sistemu, skrbi z vsemi sredstvi za to, da zanese v vrste železniških uslužbencev razkol, da vzbudi nezaupanje do njih voditeljev, jih zastruplja z dvomom o koristi organizacijskega in socialističnega dela. Bolj kot nezavedni in nerazsodni železničarji, se meščanstvo zaveda važnega pomena železnic, ki itak služijo samo njemu, da čim lažje spravlja svoje izdelke v denar, in to je odvisno od delovnih sil železničarjev. Žalostna resnica je, da se je kapitalizmu že pred vojno posrečilo, razdeliti železničarje v več društev, klubov itd. Ta različna društva so imela nalogo, pobijati uspehe mednarodno - razrednega boja, kajti kapitalisti so dobro razumeli, da so jim samo te organizacije nevarne, ker napovedu-

jejo odkrit boj, ker svoje člane vzgajajo k zave-
sti in prepričanju, da je resno osvobojenje **med-**
narodnega proletarijata mogoče le na razvalinah
mednarodnega kapitala. Kapitalisti vsega sveta
deležajo z vsemi silami, da bi zrahljali, razbili in
onemogočili razredni socializem. Ker si je pa
izraz „socializem“ pridobil pri delavstvu vseh
strok velik vpliv, zato si ga ne upajo njegovi na-
sprotniki izrabljati več javno v svoje umazane
namene in ga po vsej sili tišče v strašni plašč ži-
vinskega, barbaričnega, vse uničujočega boljše-
vizma, sočasno jim pa ponujajo svoj lastni soci-
jalizem in sicer: Angleži angleški, Francozi fran-
coski, Slovenci slovenski itd. Stremljenje tega na-
rodnega socializma je, prikrito sporazumljenje
s kapitalisti, kar ni nič drugega, kot prodaja sve-
tih pravic delavstva kapitalu. Z drugimi besedami
rečeno, kapitalisti skrbijo za to, da naščujejo vse
delavsko ljudstvo brez razlike narodnosti, v
svrhu, da se pod njih geslom — „divide et im-
pera“ — pusti poditi v krvave bitke, kadar se
njim zdi, da so delavci „preobjedni“. O narodnem
socializmu moramo odločno in jasno poudari-
ti. On je velika nevarnost za bodočnost prole-
tarijata, ker zapeljuje delavce na pota, ki jih je
kapitalistična buržoazija vnaprej začrtala, ko-
raka po terenu, katerega je zvitja meščanska
strategija sama določila, da bi konečno kot so-
vražnik nezadovoljne železničarje - proletarce z
enim sunkom zdrobila. Zato je dolžnost vsake-
kega razredno zavednega socialista, da ne vidi
v vsakem železničarju, ki je zašel na ta pota, iz-
dajalca, temveč ubogo žrtev, ki je iz pomanjkanja
lastne delavske zavednosti zašla, kakor ovca, iz-
vabljena v volčjo past. Poskušajmo take reveže
primerno poučiti, da je njih mesto v enotni fronti
z onimi, katerih bojovno geslo je: „**Proletarci**
vseh dežel, združite se!“ To geslo ni prazna
frazza, kajti po vstoličenju zločinskih Habsburžan-
ov na ogrski prestol je postalo splošni alarm za
svetovni proletarijat. Vedno je bila monarhija
najboljše zavetišče kapitalistov in ščuvavec proti
razrednemu socializmu — recimo proti boljše-
vizmu — ter vzgojiteljica dela za **korist svetov-**
nega kapitala in zaslužnjevanje svetovnega pro-
letarijata.

To povedati smo smatrali za našo dolžnost,
v času, ko meščanske stranke pod krinko soci-
jalizma in demokratizma streme za tem, da raz-
bijejo „Splošno železničarsko organizacijo za Ju-
goslavijo“ in propagirajo „Zvezo“. Naši sodruzi
morajo vedno vztrajati na tem: da zasebno kapi-
talistični sistem ne trpi svobodomiselnega delav-
ca — v našem slučaju železničarja — on potre-
buje sužnje, drugače preneha biti kapitalizem.

—k.

Dopisi.

Zahvala. Zopet nam je kruta smrt ugrabila iz
naše vrste vestnega sodruha in sobojevnika
Franc Šarlaha, skladiščnega sluga južne želez-
nice v Celju, ki je dne 15. avgusta t. l. po dolgi
in mučni bolezni v najlepših letih umrl. Pokojni
je bil skrben oče svojih enajsterih, večinoma še
nepreskrbljenih otrok. Pogreb se je vršil 18. av-
gusta t. l. s kolodvora pa okoliško pokopališče.
Ranjkega je spremljala k pogrebu tudi celjska
železničarska godba, kakor tudi delavsko pevsko
društvo „Naprej“. Krajevna skupina železničarske
organizacije se tem potom iskreno zahvaljuje
vsem udeležencem pogreba, kakor tudi sodruhu
Marnu za njegov krasni nagrobni govor, pri kate-
rem ni nobeno oko ostalo brez solz. Pokojnemu
ohranimo večni spomin.

Pozabljeni. V sedanjem času splošno nara-
ščajoče draginje je menda ni kategorije v želez-
niški službi — izvzemši vojne dobičkarje — ki bi
ne tarnala, da težko izhaja in, da dohodki ne kri-
jejo več potrebnih izdatkov. In vendar so bile
vse kategorije uslužbencev več ali manj deležne
draginskih doklad, katere so uprave morale pri-
znati svojim ljudem. Toda kakor navadno, tako
se je tudi pri tej akciji pokazala brezbriznost
merodajnih faktorjev, ki nikoli ne porabijo last-
nih korist, imajo tudi še ušesa za tiste, kateri
imajo še toliko moči, da jim v ušesa trobijo, za
vse drugo se pa ne brigajo. Limona je izžeta,
torej na gnoj z njo! to je pravo geslo v „de-
mokratični državi“. Kaj je z železničarskimi de-
lavci nižjih vrst, kateri niso nastavljeni in so v
slučaju bolezni, ki je prav lahko dolgotrajna, od-
visni edino le od bolniške podpore, katera je že
sama na sebi unikum? Ti reveži ne dobe nič
druzega, nego skromno jim paragrafirano bolniško
podpoto, katera je pač prevelika za takofšen

pogin od gladi, pa vendar veliko prenizka za naj-
skromnejše življenje. Ljudje, ki so žrtvovali svoje
moči in svoje zdravje molohu, imajo pravico do
obstanka in sveta dolžnost tudi jugoslovanske
javnosti je, da tem ljudem prihrani na pomoč, ter
merodajne faktorje opomni na njih človeške dolž-
nosti, ki seveda niso napisane v §§ pravil bolni-
ških blagajn. Če se hoče, se najde sredstev za
vse, kar je treba ali ne, ergo se jih mora najti
tudi za bolnike.

Na sramotnem odru.

Kdor ima maslo na glavi naj ne sili na soln-
ce! Tega povsem pametnega navodila se naši
„Zvezarji“ nikakor nočejo posluževati. Če govo-
rimo o „Zvezarjih“, seveda ne mislimo na po-
vsem nedolžne člane te pseudoorganizacije, tem-
več so nam vedno v mislih njih kolovodje, iz
državnih sredstev — toraj iz sredstev splošnosti,
naravno, da tudi iz naših — plačani agenti. Ti
breznačajnejši so si vtepli v glavo, da hočejo
svoje uboge člane pred javnostjo kompromitirati
tako, da jim sploh onemogočijo vsako možnost
nastopati v poštenih družbah. V dosego tega cilja
jim je vsako sredstvo dobrodošlo in poslužujejo
se stvari, ki so doslej edine v zgodovini delav-
skega gibanja, računajoč s tem, da navjni člani
tega početja ne bodo razumeli. V dosego svojega
umazanega cilja so si v novejši dobi vpregli v
svoj zavožen voz „Gremij trgovcev“, kateri po-
tom pobiralnih pol pobira pri svojih članih —
trgovcih — v Ljubljani in okolici, prostovoljne
prispevke, ki naj služijo kot nagrada tistim že-
lezničarjem, kateri so dne 20. in 21. julija t. l.
povodom splošne stavke krumirili in si že s tem
činom pridobili neizbrisen žig sramote na čelo.

Mi gotovo nimamo nič proti temu, če se
jednakovredni elementi medsebojno podpirajo,
kajti pošten toda zapeljan delavec itak te na-
grade ne bo dobil, menimo pa, da je naravnost
lumparija, če se pod firmo „Železničarjev“, od
katerih pripada odločna večina socialno-demo-
kratični stranki, maže v javnosti ta skupni izraz
računajoč z dejstvom, da javnost ne bo vprašala,
kam spada eden ali drugi del, temveč bo razso-
dila: Vsi železničarji so neznajčajnejši! In s kakšno
pretezo se utemeljuje umazano pobiranje, trdeč:
Železničarji se morajo nagraditi, ker so s svojim
krumirstvom preprečili pohod Italijanov v Jugo-
slavijo! Ves svet ve, kaj je na stvari in se o tem
prereškati smatramo nesmiselnim. Našim sodru-
gom smo pa to pobiranje naznanili radi tega, da
bodo vedeli, kje tiče tisti tiči, ki nimajo družega
pošla, kakor razdirati solidarnost železničarjev
ter jih blatiti v javnosti. Poleg tega naj pa tudi
vedo, da so največje pijavke delavskih žepov
vedno pripravljene podpirati vsako lumparijo, ki
je naperjena proti delavstvu in to ne iz lastnih
žepov, temveč zopet iz žepov svojih odjemalcev,
ki še vedno ne priznajo, da delavec nima nič
iskati pri zasebnem trgovcu, temveč da je nje-
govu edino nakupovališče lastni delavski zavod:
„Konzumno društvo za Ljubljano in okolico“.

To presega vse meje. Država tarna, da nima
dovolj dohodkov, finance so povsem neurejene,
uslužbenci pa stikajo po kotih ter računajo, kje
bi se dalo še kaj dobiti, da s svojo borno plačo
preskrbe sebe in svojece z najnujnejšim. V teh tež-
kih časih, polnih skrbi se pa še najde ljudi, ki
nimajo druge skrbi, kakor noreti od ene veselice
na drugo, od enega pijančevanja do družega. To
so sicer zasebne zadeve, v katere bi se mi naj-
zadnji obdregnili, če bi bilo vse tako, kakor se
kaže. Ker pa temu ni tako, temveč te veselice in
pijančevanja precej obremenjujejo javne in sploš-
ne koristi, zato se nam zdi potrebno, da se z
njimi nekoliko popečemo.

Pretečeni mesec je priredila neka skupina
ljudi, ki se radi na tuj račun zabavajo, baje lepo
uspelo gozdno veselico v Zalogu. Predpriprave
za to veselico so se vršile cel teden in so z veliko
požrtvovalnostjo pretakali potne kaplje razni
možje. Med njimi tudi 6 mizarjev, ki so umetni-
ško sestavljali nebeški oder, po katerem se je
menda prirediteljem najbolj hotelo. Radovedni
smo, kdo je upodabljače umetnike plačal in še
bolj nas zanima, kdo je potrebne, odtodno nepo-
trebne materialije žrtvoval in jih položil na oltar
žejni domovini.

17. m. m. je zletel naš dični „Sokol“ v Ko-
čevje, hrrrr! v to čukovo gnezdo, in zopet so se
pojaviли požrtvovalni delavci, ki so pod spretnim
vodstvom gospoda Repovša vse pripravili za sve-
čani sporazum nemških Kočevjarjev s sloven-
skimi Ljubljančani. Ker pa gospod Repovš le sam
ni imel dovolj lastnih idej, mu je hodil na pomoč

iz Ljubljane kurilniški pristav Schweiger in sta
potem v prijateljskem sporazumu sodelovala v
korist naroda in še posebej v korist bankerotne
državne železnice. Tudi to je lepo, vendar pa go-
tovi radovednejši poprašujejo: Kdo je vse te
stroške plačal? in: kaj imajo železniški usluž-
benci pri vseh teh priredbah opraviti, ker se ven-
dar vedno zatrjuje, da je premalo ljudi in neza-
dostno materijala v kritje najnujnejših potreb na
železnicah? Morda bi ne škodovalo, če bi mini-
strstvo za saobračaj nekoliko posvetilo v take
temne luknje, zvedelo bi morda celo, kdo je do-
volil gosp. Schweigerju, da se vozi po strojih,
ker sicer v to ni opravičen. Pojasnil bi pa morda
tudi kdo, kedaj je izšla tišta naredba, da se lahko
„Sokoli na izletu“ vozijo na stroju, kakor se je
to zgodilo dne 17. avgusta pri drugem delu izlet-
nega vlaka. Ali take malenkosti res nikogar ne
zanimajo? Morda še doživimo, da bodo vlaki
raznim gospodom tudi gnoj vozili na vrtove.
Vsak dan lepše! Radovednež.

Jesenice. Ta postaja je postala, odkar so tu
„navidezno“ zavladaali „Zvezarji“ pravo torišče
vseh propalic železniške službe. Večkrat smo se
že morali baviti z raznimi tukajšnjimi mogotci,
toda vse zaman. Vzrok temu tiči v povsem ne-
zmožnem ravnateljstvu, ki seveda nima moči
uveljaviti prepotrebno službeno disciplino. Kar
počne zadostno znani Kapus, presega že vse
meje. Sedaj mu poleg šikaniranja uslužbencev ni
druzega v misli, kakor lov — najnovejša služ-
bena panoga, katero honorira bogata? država
SHS. Njemu so lastniki lova, kakor zakoni deseta
briga, za katere se ne mení. V tem oziru je so-
cijalist, ker zahteva svobodo lova, čeprav bi naj-
raje v prvi vrsti postreljal vse socialiste. Ker
pa doslej lov še žal ni prost in morajo to dejstvo
tudi drugi zemljani upoštevati, čeprav bi imeli
včasih apetit na kako srno, se bo menda tudi še
Kapus moral začasno pokoriti obstoječim zaka-
nom. Gosp. Arnejc mu je to sicer povedal in mu
tudi prepovedal lov v njegovem lovišču, kar pa
Kapus ni spravilo, z ravnotežja in je ustrelil dne
26. junija, toraj ob času, ko je sploh streljanje srn
zakonito prepovedano, srno 500 metrov od jese-
niške meje proti Dovjem in jo prodal za 140 kron.
Če bi to naredil kak delavec, osobito socialist,
bi bil Kapus prvi, ki bi se zgražal nad tatvino,
ter bi klical vse orožnike na pomoč. Zanj morda
to ne velja. Podoben bratec mu je pristav De-
veta. Ta ima ambicije za drug šport, ter hoče za
vsako ceno uničiti ves alkohol in s tem pripraviti
pot „Sveti vojski“. To je sicer hvalevredno po-
četje, dokler z njim ne ogroža drugih, ki se n. pr.
prištevajo temperenclerjem. Če je delavec v
službi ali izven iste vsled napora in gladi omam-
ljen, ga gospodje takoj kvalificirajo s pijancem,
radovedni smo, kakšen izraz bi bil primeren za
Deveta, kadar se pijan kakor kačona opoteka po
postaji in vpije kakor grešna duša. Zahtevamo v
interesu javne morale, da merodajni faktorji —
izvzeto je ravnateljstvo, ker je nezmožno — na-
pravijo takoj red in preprečijo neizogibne posle-
dice, če taki ljudje ostanejo na dosedanem
mestu. Straža.

Iz obljubljenih dežele. Gotovo našim čitate-
ljem ni znan prijeten kraj na Štajerskem, kate-
rega so nekoč krstili na ime Otiški vrh. To
mnenje se nam vsiljuje zaradi tega, ker najbrže
našemu ravnateljstvu o tem kraju ni dosti znano,
sicer bi se gotovo zanimalo za šege in običaje
tukajšnjega prebivalstva, odtodno železničarstva.
Kar je ravnateljstvo zamudilo, je pa neutrudljiva
„Zveza“ nadomestila in zato sedaj svet ve, da se
imenuje naš kraj Otiški vrh in da tukaj kraljuje
v milosti božji in „Zveze“ njen eksponent gospod
železniški nadziratelj Kumer. Njegove običaje
in šege v splošnem ne bomo opisovali, ker že žig
„Zvezin eksponent“ vsebuje vse čednosti, katerih
se pošten človek ogiba. Okoli sebe vidi same
boljševike in to mu živce, njegove strahopetne
celote, strašno muči. Da vidi same boljševike ni
nič čudnega, ker se je povodom umika naših čet
iz Koroške, meseca majnika t. l. vedno v taki
družbi nahajal in mu je rekviriranje takorekoč
prešlo v meso in kri, kajti prav rad in globoko je
pogledal v sod, toda ne morda v Preki sod, tem-
več v polni sod. To seveda ni ostalo brez posle-
odic in iz polnega soda so se preselili zlobni du-
hovi v njegovo prazno glavo in so s pomočjo
njegovih širokih ust oznanjevali radovednim po-
slušalcem nove ideje boljševizma. In teh se sedaj,
ko je že davno prešel čas rekvizicij, ne more
več znebiti. Da mu pa v njegovi osamelosti ne
bi postalo preveč dolgočasno, so mu gospodje

poslali v bližnji Slovenjigradec tovariša in preganjevalca muh — v podobi postajenačelnika, katerega ljudje zmerjajo z Legatom. Ker je pa ta slednji menda že čutil, da sam s svojo imponujočo postavico ne bo zalegel, je pripeljal s seboj zvesto tovarišico, ki mu sproti pospravlja kozle, ki jih on strelja, in tako je, če doštelimo še njegovega bratca v Velenju in tega adjutanta Bajdo, družbica popolna in celemu okraju v zabavo. Napram javnosti zastopa seveda gospa Legatova avtoriteto družbe in se poslužuje vlakov za svoje službene odredbe. „Ko pridem nazaj v Slovenjigradec, mora moj mož takoj vse socialiste in boljševice od službe odpustiti!“ Rečeno, storjeno! Sedaj pričakujejo vsi delavci in uslužbenci izvršbe povelja in vsaki ima pripravljeno vrv, da se potem takoj obesil.

Gospodje! ali Vam nikdar ne pride na misel, kako neumno se smešite z Vašimi otročarijami? Pomislite vendar, da živimo v resnih časih, ki zahtevajo trezno in resno delo. Ne izzivajte po nepotrebi, ker bi to le Vam škodovalo, tem bolj, ker je Vaš oseben ugled že precej lediran in torej nimate nobenega povoda, siliti v širšo javnost, ki Vas bo v danem slučaju neusmiljeno sodila. Kdor ima maslo na glavi in alkohol v njej, naj ne hodi na soince, da se mu ne užge. Capito?

Večerna skupina Ponikva je imela dne 13. julija t. l. izvanredno sejo, na kateri se je kooptiralo sood. Josipa Artnjaka za pregledovalca računov, ker je prejšnji pregledovalec odstopil. Kooptacija je bila zaradi tega potrebna, da se prepriča tak slučaj, kakor ga je doživela „Zvezarska“ skupina, katera je bila primorana, vsled pomanjkanja lastnih članov, voliti tri naše sodruge v odbor, ne da bi se jih o tem činu medsebojne pomoči vsaj primerno obvestilo. Naš odbor je torej zopet kompletan brez izposojenih funkcionarjev in bo vršil svojo nalogo v interesu članov naprej.

Celje-Dravograd-Meža. V vsaki številki našega strokovnega glasila čitamo poročila iz najrazličnejših krajev naše nove domovine, katere predstavitelj nam jo v vseh nuansah opisujejo kot najskrbnejšo mater nekdanj izgubljenih in zatiranih sinov. Iz vseh dopisov pa posnemamo, da ta dobra mati v vseh krajih te lepe domovine ravno tako mačehovsko postopa s svojimi sinovi, kakor pri nas. To je vzrok, da se tudi mi oglasimo in našim bratom povemo, da v svojem trpljenju niso osamljeni, temveč da imajo še dokaj bratov, ki ravno tako trpe. Evo vam dokaza zato:

Velenje so postaja, v kateri se poleg prometnega urada nahaja tudi ekspoziturna kurilnica z maloštevilnim osebjem. Postajenačelnik je neki pristav Legat, po pravem poklicu alkoholik non plus ultra, kurilniški vodja pa strojevodja Šulgaj, o katerega posebnih zmožnostih je pa le toliko znano, da je pristen „Zvezar“ in to vsebuje vse čednosti. To dvoje kapacitet si je naredilo nalogo, šikanirati osebje do skrajnosti, ne da bi gospoda povedala, kaj prav za prav hočeta. Strojno osebje vrši svojo službo po določenem redu, katerega določil kurilniško vodstvo v Ljubljani. Gospod Šulgaj nima pri tem nič drugega opraviti, kakor izpolnjevanje teh določb — torej tudi svoje lastno službovanje — nadzorovati. Kako si on to tolmači, je seveda njegova stvar, dokler drugih ne boli, nikakor pa ne gre, da bi človek, ki ima že tozadevne skušnje, kar samovoljno urejeval službo tako, da bi jo drugi opravljali, on pa bi zato sprejemal plačilo. Ne samo, da to nije pravič in obraz, je to tudi nemoralno. Ker so pa, kakor se nam vedno zatrjuje, v „Zvezl“ samo moralni ljudje, zato se čudimo, na kak način je gosp. Šulgaj prišel v to družbo. Pojasni nam naj računski oddelek ravnateljstva drž. žel., na kakšni podlagi se računa, da dobi strojevodja, ki je vozil meseca februarja, le dva dni več kilometrine, kakor njegov tovariš, ki je vozil 28 dni. Pojasni nam naj nadalje, na kakšni podlagi se zaračunava delavcem dnina, ker ne najdemo za to nikjer take podlage in se ljudem enostavno nekaj vrže, ne da bi vedeli za kaj? Kdo je nadalje pooblastil gospoda Šulgaja, da diktira nasproti izdanim določbam, 10 urni delovni čas in žuga z odpustom, če bi se njegovo povelje ne upoštevalo? Kdo je pooblastil gosp. Legata, da v stanju delirium tremens suspendira ljudi od službe in s tem ovira promet in dela denarno škodo državi, v kateri pozna seveda le molzno kravo? Značilno je, da vsega tega ne vidi nobeden nadzorovalni organ, katerih je več nego onih, ki res delajo. Vse je pozabljeno, kar se je godilo za časa nemške invazije. Nihče se ne spomni več tistih, ki so za blagor domovine žrt-

vovali svoje moči do skrajnosti, ne da bi zato pričakovali posebnih priznanj. Pač pa se ponosno ob prsa bije hrabri Šulgaj, ki je zvest svoji zajčji naravi, v času največje nevarnosti enostavno zginil in ko je zginila nevarnost, zopet hrabro zasedel svoj vzvišeni stolček. Taki pojavi so mogoči le pri taki upravi, ki je do najglobejše notranjosti korumpirana in kateri je splošni interes deveta briga. Ne gre nam zato, da damo duška svoji razburjeni notranjosti, temveč javnosti hočemo pokazati, da se na vseh koncih in krajih naše nove domovine pojavljajo znamenja, katera sijajno potrjujejo to, kar smo mi vedno trdili, in sicer: Uprava slovenskih železnic je v rokah popolnoma nezmožnih ljudi, katere je spravila na to mesto brezvestna in neodgovorna svojati, ki ni upoštevala pri imenovanju uradnikov osebne zmožnosti in pa koristi splošnosti, temveč edino le osebno koristolovstvo in častihlepje tistih brezznačajnih elementov, ki so bili za časa habsburškega režima najhujši krepitelji nemškega uradnega jezika in bi danes z isto vnemo razširjali kitajščino, če bi jim to kazalo z osebnih razlogov. Hočeš ali nočeš, javnost se bo morala s temi hinavci dosledno pečati, naša naloga je pa, da brez vsakega ozira pokažemo vse tiste, ki so državi in pa splošnosti nevarni. Prizadeti.

Vestnik uprave.

Kdor ne prejema lista, naj ga reklamira bodisi naravnost pri upravi, bodisi pri zaupnikih, in to z navedbo natančnega naslova. Reklamacije so poštnine proste. Napisati pa se mora zunaj na ovitku: Reklamacija časopisa.

V zadevah posmrtnine in starostne odpravnine naj se nam vselej obenem z dotično vlogo pošlje tudi člansko knjižico in mrtvaški list, ozir. vpokojninsko listino, kakor je to navedeno v določbah za ta sklad. To je nujno potrebno, da se more dotično zadevo čim najhitreje rešiti. Ako imajo dotični člani že nove članske knjižice, naj se vpošlje obe knjižici (staro in novo). Zato opozarjamo člane in funkcionarje, naj se starih knjižic nikar ne zavrže.

Posmrtnino, oziroma odpravnino se pošilja naravnost upravičencem, knjižice in dokumente pa se vrača skupinam, da jih po potrebnem vpisu izroče prizadetim.

Nadalje nam nekatere skupine še vedno niso plačale štampilij; naj to nemudoma store. Štampilija skupine stane 5 K 80 vin., štampilija s številko 2 K, štampilija kontrole pa 5 K 40 vin.

Skupine, ki so pozneje prejele štampilije, so obenem prejele tudi dotični račun, iz katerega so razvidne nove cene.

Spise, ki se tičejo odpošiljanja lista, posmrtnin, odpravnin, obračuni, članskega gibanja in drugo, naj se pošilja upravi Spl. žel. org. v Ljubljani, Cesarja Jožefa trg 10, dopise radi shodov, intervencij, agitacije in podobno pa tajništvu Spl. žel. org. istotam. Dopise za objavo v listu pa se naj naslavlja na uredništvo „Železnica“.

Posebej opozarjamo vse naše člane in zaupnike, kakor tudi druge dopisnike, da natančno in jasno naslavlajo vse svoje pošiljateve, ker sicer gre več pošiljatev v izgubo, ali pa na napaden naslov. Tako na primer se je dostavilo nam namenjeno denarno pošiljatev neki tukajšnji banki na račun „Zveze“. Istotako se je izgubil dotični obračun. Uprava.

Podlaga ujedinitve železniških in transportnih delavcev za Jugoslavijo.

Savez Železničara SHS v Zagrebu je v smislu svoječasnih dogovorov pripravil pravila, ki naj služijo kot podlaga bodočemu ujedinitvu vseh v poštev prihajajočih železničarskih organizacij. Mi jih v naslednjem objavljamo v celoti zato, da našim sodrugom omogočimo njih razmotrivanje in jih pripravimo na odločilen sklep, ki se bo napravil na ustanovnem občnem zboru dne 28. septembra v Zagrebu. Naše mnenje k stvari smo označili na drugem mestu, prepuščamo pa seveda konečni ukrep našim zaupnikom, katere smo sklicali na tozadevno konferenco za 6. septembra in katera ima namen omogočiti enoten nastop na gori omenjenem občnem zboru. Sodrugi! Zadeva je velevažna za bodočnost naše organizacije, zato jo proučite v krogu svojih tovarišev temeljito in uvažujte delstvo, da nobena stavba, ki ne temelji na dobri in zdravi podlagi, ni dobra in da so glavni temeljni kamen naše bodoče organizacije sledeča

Splošna železničarska organizacija za Jugoslavijo sklicuje

za dne 6. septembra t. l. ob 3. uri popoldan v dvorani Mahrove hiše, Krekov trg šte. 10, I. nadstropje

ŽELEZNIČARSKO KONFERENCO.

Dnevni red:

1. Naše ujedinitve.
2. Raznoterosti.

Z ozirom na važnost predmeta, je dolžnost vsake krajevne skupine in vplačevalnice, da odpošlje vsaj enega delegata na konferenco.

Jos. Petrič, tajnik.

Železničarji vseh panog vlakopospeševalne službe državne železnice pozor!

Vabimo vas na

ustanovni občni zbor podružnice „Spod. Šiška I“, ki bo v ponedeljek dne 1. septembra t. l. ob 19. uri zvečer v gostilniških prostorih „pri Zvezdi“ v Spodnji Šiški.

Dnevni red: Običajen.

Dolžnost vseh v tem podjetju zaposlenih je, da se udeleže občnega zbora, pristopijo novi podružnici ter s tem postavijo podlago bodoči mogočni stavbi, ki jih bo ščitila pred vsemi neprilicami.

Vsi na krov!

Tajnik: Jos. Petrič.

IZPLAČANE POSMRTNINE

od 1. do 31. avgusta 1919.

Meršol Neža, Sp. Šiška	K 150.—
Tinta Josip, Sp. Šiška	„ 200.—
Ogrin Marijana, Borovnica	„ 100.—
Javernik Josip, Pragersko	„ 100.—
Ritonja Fran, Pragersko	„ 100.—
Pavčič Fran, Ljubljana I.	„ 100.—

Skupaj . K 750.—

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Kopač.
Tiska „Učiteljska tiskarna“ v Ljubljani.

Poslano.

Kaj je z dokazi?

Pričakoval sem do danes obljubljenih dokazov od gosp. Korošca, katerega sem smatral za poštenega političnega nasprotnika, toda zaman. Mož nima poguma svojih laži dokazati, zato pa tem gosteje pljuje svojo gnojnico na mene in mi vedno očita nove stvari, ki so seveda ravno tako zlagane, kakor prejšnje. Dokažite mi vendar, katere železničarje sem preganjal in kam sem jih pregnal? Če mi tudi na to vprašanje zadostno ne odgovorite, potem Vas seveda ne morem smatrati resnim in značajnim in sem z Vami opravič.

Padar Fran
nadsprevodnik drž. žel.

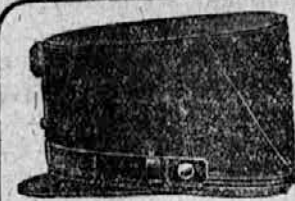
Za vsebino „poslanega“ odgovarja uredništvo le toliko, kolikor zakon veleva.

Strojni inženir

ki bi hotel enkrat na teden po 2 uri (poljubno večer) predavati o osnovnih naukih parnega kotla in stroja, naj blagovolj naznaniti svoj naslov in svoje zahteve upravi tega lista.

Glasbeniki na godala

kateri bi hoteli sodelovati pri salonskem orkestru, ki se pravkar snuje v podružnici „Sybode“ v Spodnji Šiški, naj naznanijo svoj pristop in pa instrument, ki ga igrajo sood. Jak. Kovaču ali pa v prodajalni „Spl. konz. društva za Ljubljano in okolico“ v Spodnji Šiški.

Adalbert
Kassig

Ljubljana,
Židovska ulica.

Zavod za uniforme, krznar in izdelovatelj čepic priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih uniformskih predmetov za železničarje, kakor: čepice, gumbe, rosete, žnore, piščalke i. t. d. Čepice zimске in letne za strojevodje, kurjače itd. v raznih oblikah po najnižji ceni. — Postrežba točna.

Pravila

Zveze železničarjev in transportnih delavcev v Jugoslaviji.

§ 1.

Naslov in sedež zveze.

Zveza se imenuje „Zveza železničarjev in transportnih delavcev“ in ima svoj sedež v Zagrebu.

§ 2.

Organizacija zveze.

Zvezi železničarjev in transportnih delavcev pripadajo vsi delavci, ki delajo na železnicah in v transportnih podjetjih v Jugoslaviji in to so: vsi železničarji, mornarji, poštni uslužbenci, telegrafski in telefonski delavci, uslužbenci cestne železnice, piloti in pri cestnem prometu uposleni.

§ 3.

Zveza se loči v sledeče sekcije:

1. Železničarji.
2. Mornarji.
3. Poštni, telegrafski in telefonski delavci.
4. Uslužbenci cestnih železnic.
5. Piloti.
6. Osojbe cestnega prometa. V splošnem vsi prometni in transportni delavci in delavke, ki delajo v državnih, deželnih, občinskih ali privatnih podjetjih skupne države.

§ 4.

Sekcijski odbori.

Vsaka imenovanih sekcij si voli povodom letnega občnega zbora svoj sekcijski odbor, kateri ima voditi račune o vsem delovanju sekcije in stalno pismeno poročati upravnemu odboru zveze o vseh članskih spremembah. Sočasno ima izraziti tudi svoje mnenje v predmetni zadevi. V to svrhu se osnujejo v vsaki sekciji strokovne skupine, in mora biti vsaka skupina zastopana v centralnem sekcijem odboru. V posameznih krajih se osnujejo sekcijski pododbori po istem načelu. Vsaki sekcijski pokrajinski pododbor ima enega zastopnika v centralnem sekcijem odboru. V posameznih krajih se osnujejo sekcijski pododbori po istem načelu. Vsaki sekcijski pokrajinski pododbor ima enega zastopnika v centralnem sekcijem odboru.

§ 5.

Pokrajinski izvrševalni odbor zveze.

V vsaki pokrajini se osnuje poseben „Pokrajinski odbor (izvrševalni) Zveze“ s sedežom v tistem kraju, v katerem je največji promet. Pokrajinski izvrševalni odbori imajo nalogo razvijati v področju vsake pokrajine svojo delavnost v smislu ciljev Zveze in odredb ter navodil centralnega upravnega odbora Zveze.

§ 6.

Okrajne in krajevne skupine.

V olajšanje poslovanja v smislu § 5. se osnujejo v področju vsake pokrajinske upravne oblasti okrajne in krajevne skupine in vplačevalnice.

§ 7.

Ce se nahaja v področju odnosne pokrajine kako privatno železniško ali transportno podjetje, ki ima lastno privatno ravnanje, potem se to smatra kot zasebni okraj. Če ima tako podjetje razmerno malo število uposlenih delavcev, se lahko ti, če so zadovoljni, priklopijo kaki skupini sosednega močnejšega okraja.

§ 8.

Vsi okrajni odbori imajo nalogo voditi agitacijo v dotičnem okraju in ustanovljati v vsakem kraju, kjer je več kakor 50 članov krajevne sku-

pine, in kjer je pod 50 članov vplačevalnice in jih je udeliti v administrativnem oziru dotičnemu pokrajinskemu delu, kateremu pripadajo.

Dolžnost imajo nadalje članom sporočiti vse sklepe in odredbe upravnega odbora zveze, zbirati podatke in jih poročati pokrajinskem izvrševalnem odboru, kateri bo zahteval nadaljnih odredb in direktiv od Zveze. Okrajni odbori imajo dolžnost sklicati vse člane po enkrat na mesec na skupni sestanek in na istem poročati. Glede zbiranja članskih prispevkov in obračunavanja imajo posebno skrbeti, da se to vrši v smislu ciljev zveze.

§ 9.

Vsaka krajna skupina ali vplačilnica ima dolžnost vsaki mesec sklicati zasebne sestanke članov, na katerih naj se razmotrivajo tekoča vprašanja in razširja agitacija za razredno probujenje in proletarsko solidarnost. Pobiranje članarine naj se organizira tako, da se poveri v vsaki kategoriji zaupnika, ki ima članarino zbrati in to hlagajniku odračunati. Krajevni blagajnik ima sestaviti obračun, ki mora biti točen in po odbitku dela, ki ostane skupini za lokalno administrativne stroške, vposlati ali neposredno osrednji upravi zveze ali pa potom valnem odboru ali svoji lastni zvezi kakor doslej.

§ 10.

Vsi „Pokrajinski odbori Zveze“, odbori krajnih skupin in vplačevalnic, morajo biti člani pokrajinske in krajevne strokovne komisije, tako, da so železničarji in transportni delavci v vednem stiku z ostalim organiziranim proletarijatom in lahko sodelujejo pri vsaki skupni akciji skupnega značaja.

§ 11.

Cilji zveze.

Cilj zveze je, da vsestransko ščiti svoje člane in jim pomaga v duševnem in materijelnem oziru, v prvi vrsti, da jim s pomočjo gospodarskih bojev izvojuje boljše plačilne razmere in zadovoljiv služben red. V dosego tega cilja:

1. Vodi boj za zvišanje plače in za izboljševanje službenih pogojev ter da se uvede maksimalni delovni dan in minimalna plača.
2. Vodi boj, da država in občina uvede perskbro v slučaju bolezni, nezgode in onemoglosti.
3. Vodi boj, da se odpravi nedeljsko delo, delo po akord in čezurno delo ali da se to slečnje odškoduje z dvojno plačo.
4. Prireja potom skupin predavanja in kurze, izobražuje in izpopolnjuje člane v smislu strokovne izobrazbe in splošne naobrazbe, goji petje in glazbo šport, vzbuja razredno zavest in razširja delavsko solidarnost ter pripravlja na vzajemni boj.
5. Zbira statistične podatke o vsestranskem položaju delavstva vseh panog.
6. Ustanovitev Zvezne knjižnice.
7. Ustanovitev posredovalnice za delo svojih članom.
8. Poskrbi pravovarstvo svojim članom v pravnih iz službenih razmer izhajajočih deliktov.
9. Pomaga svojim članom v slučajih stavk in na petovanju in podpira one katerim je pomoč potrebna ter so zašli v ubožstvo vsled svojega delovanja v svrhu dosege zveznih ciljev.

§ 12.

Člani zveze so:

Zveza ima redne člane:
a) Reden član zveze lahko postane vsak, ki je usposobljen v kakem podjetju v smislu § 2. teh pravil, in se jim podvrže. Člane sprejemajo

krajevne skupine ali pa vplačevalnice. V pokrajini upisane člane sprejme končno osrednji odbor ter izda članske knjižice ali sam ali pa potom krajevnih skupin.

b) Tisti člani, ki se po desetletnem službovanju upokoje lahko ostanejo nadaje kot podporni člani pri društvu in obdrže svoje članske pravice, če redno vplačujejo svojo članarino toda nimajo glasovalne pravice.

c) Od članstva se lahko izključi tiste, ki so oškodovati interese organizacije ali pa, ki so napravili kako nečastno dejanje. Izključen ima pravico pritožbe na upravni odbor centrale in na zvezin občni zbor.

Člani, ki so prestopili od kake sorodne zveze in ki so tam redno vršili svoje članske dolžnosti so oproščeni vpisnine. Člani enakih organizacij v inozemstvu, s katerimi je ta zveza v medsebojnem sporazumu imajo, če prestopijo v to zvezo vse pravice in dolžnosti, ki so jih pridobili v prejšnji zvezi. Člani, ki so bili izključeni vsled neplačevanja prispevkov in bi hoteli zopet vstopiti morajo plačati tiste pristojbine kakor na novo vstopivši.

Višino vpisnine in članarine določa letni občni zbor Zveze. Pri vpisu dobijo člani članske knjižice. Ako jo kdo zgubi, dobi lahko novo, če to sklenu uprava in ima plačati nabavne stroške.

V slučaju bolezni, pomanjkanja dela, brezposelnosti in vojne službe se člani oproščajo vplačevanja prispevkov, če temu pritrudi uprava. Ta doba se pa ne vračuna v ono dobo, ki je predpisana za dosego pravice do pravovarstva in podpore. Da se tozadevna kontrola izvrši mora biti to v knjižici zabilježeno.

Članom je prosto, da izstopijo iz zveze, kadar žele. Svoj izstop morajo naznaniti odboru in plačati svoje prispevke do dne izstopa.

§ 13.

Član se lahko izključi iz zveze.

- a) ako zaostane osem tednov s prispevki in tega ne more opravičiti,
- b) ako je nepoštenim potom dobil od zveze podporo,
- c) ako ne spoštuje sklepov uprave, če ti soglašajo s pravili,
- č) če dela proti interesom Zveze in delavskim interesom sploh,
3. Člani, ki sami izstopijo ali so bili izključeni, izgube vse pravice kakor tudi svoje že vplačane prispevke.

Izključitev izvrši uprava Zveze na predlog krajevne skupine ali vplačevalnice.

Izključeni član ima pravico, da se pritoži na upravo centrale in drugič na Zvezin občni zbor.

§ 14.

Pravice članov.

1. Podpiranje članov:

Vsak član, ki je skozi 12 mesecev redno vplačeval svoje mesečne prispevke ima v slučaju nezakrivljene brezposelnosti in popotovanja pravico do podpore ako dokaže, da je že več kakor osem dni brez dela ali v službi. Višino podpore — po razvedih — določa, z ozirom na imetje zveze od leta do leta glavni občni zbor Zveze, potom opravilnika.

§ 15.

Štrajkovna podpora.

Zveza pomaga samo onim svojim članom v slučaju štrajka, če je bil štrajk od zveze priznan. Člani posameznih skupin, ki bi svojih plačilnih in službenih zahtev ne mogli mirnim po-

tom doseči ter so prisiljeni v stavok morajo pred vstopom v stavko to naznaniti zvezni upravi in navesti število članov, ki bi vstopili v stavko. Višino štrajkovne podpore določi letni občni zbor zveze. Vse ostale določbe za slučaje stavk vsebuje pravilnik za stavke.

§ 16.

Zvezna uprava.

Centralno vodstvo tvori devet članov na sedeu Zveze in po dva člana iz vsake pokrajine ter se sama konstituira, nadalje iz treh članov nadzorstva. Centralno upravo in nadzorstvo voli letni občni zbor Zveze. Če izstopi med upravno dobo kak član, se izpraznjeno mesto izpopolni z tistim članom, ki je dobil na občnem zboru največ glasov.

§ 17.

Dolžnosti zvezne uprave:

a) Sklicanje letnega občnega zbora v mesecu marcu vsakega leta in določitev dnevnega reda. Uprava je dolžna razglasiti dan občnega zbora najmanj mesec poprej.

b) Nadzorovati delo v posameznih pokrajinah, krajevnih skupinah in vplačevalnicah in dajati navodila.

c) Izvrševati odredbe letnega občnega zbora.

d) Izvrševati vse zvezne posle po navodilih pravilnika.

e) upravljati blagajno in upravo Zveze čuvati zvezno imetje izpostavljanje bilanco in voditi agitacijo.

f) Imenovati zaupnike za krajevna mesta,

g) vsaj vsaka dva meseca enkrat sklicevati plenarne seje Zveze

h) spravljati statistični materijal in po možnosti natiskovati letno poročilo.

§ 18.

Nadzorstvo.

Nadzorni odbor tvorijo trije člani iz zvezne uprave, ki jo voli letni občni zbor.

2. Dolžnost nadzorovalnega odbora je, da stalno nadzira finančno delo uprave, da vsaki mesec pregleda stanje blagajne, da objavlja tri-mesečno poročilo in da podpisuje letni račun.

3. Nadzorovalni odbor se sam konstituira, sestaja se po potrebi in rešuje z večino glasov. Rešitve so končno veljavne, če zanj glasujeta dva člana.

4. Člani nadzorstva se lahko udeležujejo sej zvezne uprave.

§ 19.

Zvezni glavni letni občni zbor.

Zvezni letni občni zbor se vrši meseca marca vsakega leta v slučaju potrebe pa lahko skliče upravni odbor centrale zvezno zborovanje. Občnemu zboru lahko prisostujejo:

1. Vsi člani zveznega upravnega in nadzorovalnega odbora;

2. Po 3 člani iz vsakega pokrajinskega odbora;

2. Do 100 članov 1, nad 100 do 250 čl. 2 in potem na vsakih 250 čl. 1 delegat posamezne skupine.

§ 20.

Dolžnosti glavnega letnega občnega zbora.

a. Prejemati poročila upravnega odbora in nadzorstva na znanje;

b) Voliti upravni odbor, nadzorstvo in razsodišče;

c) skepati o načinu raznih podpor;

d) sklepati o predlogih, ki jih predlaga upravni odbor, nadzorstvo, sekcije in krajevne skupine ali pa najmanj 200 članov. Vsaki predlog, ki naj pride na letnem zboru v razpravo se mora vsaj 14 dni pred istim vložiti pri upravnem odboru Zveze,

e) Sklepati ima o premembi pravil.

II. Glavni letni občni zbor Zveze se mora skupaj z dnevnim redom objaviti najmanj mesec dni predno se sestane.

III. Letni občni zbor je sklepčen tedaj, če mu prisostuje najmanj ena tretjina upravičenih odposlancev. Če jih ni pri otvoritvi dovolj navzočih se vrši čez 14 dni drugi občni zbor z istim dnevnim redom in je sklepčen brez ozira na število navzočih odposlancev. Za spremembo pravil je potrebna $\frac{2}{3}$ večina.

Na glavnem občnem zboru se tajno glasuje z večino glasov. V slučaju enakosti glasov je smatrati predlog padlim.

§ 21.

Zvezno vodstvo.

Zvezno vodstvo tvorijo:

1. centralna uprava zveze;

2. zaupniki vseh centralnih odborov, sekcij in njihovih strokovnih skupin;

3. odposlanci pokrajinskih pododborov in sekcij. Zvezno vodstvo se mora sestati najmanj vsakih 6 mesecev, če je pa potrebno na vsaki poziv centrale.

Dolžnosti zveznega vodstva.

a) dajati smer gibanju;

b) odločevati v vseh slučajih, ki se tičejo koristi posameznih strok ali pa skupnosti zveze;

c) reševati vsa vprašanja, ki se tičejo gibanja in stvak v sekcijah;

d) odločevati o pomoči, načinu, visocini podpor in vrsti podpor;

e) predlagati predloge za izključitev članov.

§ 22.

Stroške, ki narastejo vsled sklicevanja glavnega letnega občnega zbora ali zvezne konference krijejo organizacije; dočim plača stroške za izvanredne konference »Zveza«.

§ 23.

Zvezna imovina.

Zvezno imovino tvorijo: vpisnine, doneski, darovi, dohodki od zabav in drugi. Nadaljno zvezno imovino tvorijo: arhiv, pohištvo, glasbeni instrumenti in vsi ostali inventarski predmeti.

§ 24.

Razsodišče.

Medesbojne spore članov, ki se tičejo zveze se mora, če mogoče medsebojno poravnati, če to ni mogoče se ima zadeva izročiti razsodišču ki ga tvori 12 članov, katere voli letni občni zbor. To razsodišče razsoja neovirano po lastnem prepričanju. Razsodbe razsodišča so končno veljavne.

Priziv na meščansko oblast ni dopusten.

§ 25.

Splošne odredbe.

Zvezna uprava vodi delo cele zveze in pazi da člani upoštevajo in izvršujejo osnovna načela in glavne težnje zveze, obdržuje stalne stike z pokrajinskimi odbori z okrajnimi in krajevnimi skupinami ter z sekcijami in zaupniki in izdeljuje vse formule, ki so zvezi potrebne.

§ 26.

Ako sekcija, njen pododbor, okrajna skupina, vplačevalnica ali zaupnik ne vpošlje 14 dni po zaključku mesečnega računa svoje poročilo in denar je uprava dolžna, da jih opomni pismenim putem. Če preide po tem opominu en mesec in poročilo ni došlo, je dolžnost uprave, da zadevo preišče in če je potrebno primerno ukrene.

§ 27.

Zvezna uprava ima pravico, da ukrene vse v kritje potrebnih izdatkov. Za izvanredne izdatke je treba rešitve v seji zvezne uprave. V nujnih slučajih se to lahko reši proti naknadni odobritvi.

§ 28.

Zveza je članica centralne strokovne komisije, priznava njena pravila in njen pravilnik, ter se obvezuje spojnjevati odredbe komisije in uprave te korporacije in plačevati njeni blagajni članom primerne prispevke.

§ 29.

Zveza nudi svojim članom lasten časopis, ki se bavi z vsemi vprašanji, ki so označeni v njenih ciljih, kritikuje delavne nedostatke, ki so nasprotni interesom članov in objavlja sklepe centralnih in pokrajinskih odborov.

§ 30.

Začasne določbe.

Vse zveze železničarjev in transportnih delavcev pristopijo k tej zvezi z vsemi svojimi člani. Vpisnine in članski prispevki morajo biti enotni od dne ujedinjenja.

§ 31.

V združeni zvezi železniških in transportnih zvez se morajo uvesti jednotne vrste vseh podpor in za vse člane, ki pristopijo zvezi. Te podpore morajo biti ednotne tako glede vrste kakor glede višine in trajanja.

§ 32.

Člani, ki so v svojih, do ujedinjenja obstoječih zvezah, in ki so potom pravil dobili svoje pravice, jim tiste tudi v ujedinjeni zvezi ostanejo. Zato imajo izvrševalni odbori kakor tudi manjše skupine donosnih pokrajin izplačevati tudi nadaljne podpore v smislu dosedanjih določb, dokler ne dobe drugih navodil od strani združene zveze, kar se pa mora izvršiti najkasneje v dveh letih.

§ 33.

Obračuni članskih prispevkov in vpisnine se imajo odračunavati tisti zvezi kakor preje, ravno tako obračune za izdane podpore.

§ 34.

Ta pravila stopijo v veljavo z dnem njih sprejetja na glavnem zboru.

V Zagrebu, dne

Tajniki:

Predsedniki: